

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỒ ĐỘ
Tòa Thánh Tây Ninh

BẢN TIN THẾ ĐẠO

Thông tin - Phổ truyền giáo lý Đạo Cao Đài

Bản Tin Thế Đạo

Số 80 ngày 2-5-2017

Tường thuật Lễ An Vị

Long Vị Đức Phật Mẫu tại Điện Thờ Phật Mẫu Victoria, Úc Châu

Theo Thư Mời của Tộc Đạo sở tại, Melbourne North, nơi tọa lạc ngôi Điện Thờ Phật Mẫu Victoria, số 110 Bulla-Diggers Rest Rd, Diggers Rest VIC 3427, trên 100 người gồm chư Chức Sắc, Chức Việc, đồng Đạo cùng quan khách, thân hữu nam nữ trong và ngoài Châu Đạo Victoria, Úc Châu, đã đến tham dự Lễ An Vị Long Vị Đức Phật Mẫu. Chương trình bắt đầu vào lúc 5 giờ chiều, ngày 20/3 Đinh Dậu, nhằm 16-04-2017 DL

Trong số quý quan khách hiện diện tại buổi lễ, đồng Đạo ở Victoria thấy có:

-Tiến Sĩ Mai Thanh Truyết (Giáo sư Hóa học, nguyên Giám đốc Học vụ Viện Đại Học Cao Đài) và phu nhân, đến từ Hoa Kỳ.

- Tiến Sĩ Nguyễn Vĩnh Khang (giáo sư Vật Lý Nguyên Tử) và phu nhân, đến từ Hoa Kỳ.
- Ông Nguyễn Văn Bon, Chủ Tịch Cộng Đồng Người Việt Liên Bang Úc Châu và phu nhân.
- Tân Dân Nguyễn Thị Hồng Hoa và 4 đồng Đạo khác đến từ Tộc Đạo Sydney, Châu Đạo New South Wales

Về phía chủ nhà có đầy đủ Chức Sắc, Chức Việc, Đạo Hữu nam nữ đến từ 3 Tộc Đạo Melbourne, Melbourne North và Melbourne East trong Châu Đạo Victoria, hơn 70 người. Ngoài ra, còn có sự hiện diện của một số đồng hương thân hữu khác, khoảng 30 người nữa.

Theo tường trình của Ban Tạo Tác & Quản Trị thì Điện Thờ Phật Mẫu Victoria được chính trang từ một nhà kho đổ nát, cách Thánh Thất 50 mét, nằm chung trên khu điền trang rộng 52 mẫu Anh (hơn 21 Hecta) tậu mãi vào tháng 6 năm 2016. Công quả trong Châu Đạo đã khởi sự dọn dẹp từ ngày 20/12/2016, rồi lần lượt thực hiện trình tự đổ nền, gia cố cột kèo, thay tole mới, đóng khung gỗ làm vách, đóng la thông, thiết kế các cửa chính và các cửa sổ, lót gạch, sơn từ trong ra ngoài, đóng bàn thờ, mua đồ từ khí... Thiết đặt tổng diện tích của building là 150m², chia thành 2 khu:

-Chánh Điện: Diện tích 6m x 15m, trần cao 3.1 m

-Hậu Điện (nằm cấp hông Chánh Điện): Diện tích 4m x 15m, trần cao 2.5m

Tổng số tiền bản đạo và mạnh thường quân đóng góp từ khi khởi sự cho đến ngày hoàn công là 17,996.30AUD. Tổng chi phí đã xuất để thực hiện công trình từ bắt đầu cho đến khi hoàn mãn là: 23,144.32AUD. Như vậy, Thu kém hơn Chi 5,148.02AUD.

Nhờ ngân quỹ còn tồn trước khi xây cất nên Ban TT&QT đã xuất ngân quỹ bù đắp phần trội chi.

Vào sáng sớm ngày Chúa Nhựt Phục Sinh 16/4/2017, nơi điền trang của “Đạo Cao Đài tại Úc Châu” (tạm dịch thoáng từ nhóm chữ CaoDai Church of Australia), trong thời tiết sương giáng của mùa Thu nơi Nam Bán Cầu, Đại Kỳ Thiên Nhãn được cung thỉnh và thượng lên mặt tiền của Thánh Thất, đồng thời, ngọn cờ Tam Thanh của Đạo cũng được treo lên trụ cờ trước Điện Thờ. Từ Thánh Thất đến Điện Thờ, là khu đất rộng 50x50m, mặt tiền và chung quanh ngôi Điện Thờ nữa, đều được phủ kín đá dăm, tổng cộng 50m³ (mua 20m³, thân hữu hiến tặng 30m³). Dưới bóng của các cội tùng, thông và bạch đàn trong khu đất ấy, Châu Đạo cho dựng một cây dù lớn cũng có màu tam thanh đặc biệt của Đạo, nên từ xa nhìn vào, mọi người đều đoán biết được điền trang “Cao Đài” hôm nay có sự kiện trọng đại.

Từ 4 giờ chiều, chư Chức Sắc, Chức Việc, đồng đạo và quan khách bắt đầu tề tựu. Sau những câu chuyện hàn huyên thăm hỏi nhau, đúng 40 phút sau, HT Lý Phước Hùng với vai trò Trưởng Ban Tổ Chức đã thay mặt cho Châu Đạo, ngỏ lời chào đón toàn thể mọi người, đọc chương trình buổi lễ và mời tất cả nam nữ theo phái mình vào chánh điện Thánh Thất. Do Thánh Thất nhỏ chật, chư đồng đạo và quan khách phải 3 lượt vào đánh lễ Đức Chí Tôn, kính báo trình Người cùng Tam Giáo, Tam Trấn, rằng Châu Đạo đã xây dựng hoàn tất ngôi Điện Thờ Phật Mẫu đầu tiên sau gần 40 năm đến định cư nơi Victoria. Cầu xin Người và các Đấng hộ trì toàn Đạo được nhưt tâm nhưt đức phụng thờ hiếu kính với Đức Phật Mẫu đúng theo Thánh Ý của Chí Tôn muốn.

Sau khi ghi vài tấm hình trước Thánh Thất để lưu niệm, chư Chức Sắc, Chức Việc, đồng đạo cùng

quan khách quá bộ theo driveway, đến cửa chánh điện của Điện Thờ Phật Mẫu.

Điện Thờ Phật Mẫu mới xây cất xong mà cây kiềng đã sum sê chung quanh, đó là tài sản mà gia đình HT Phạm Thị Minh Hải đã hiến tặng. Long Vị Đức Phật Mẫu ngự trên bàn thờ được công thợ phong lại bằng lụa đỏ. Trước sự chiêm ngưỡng của mọi người, nguyên Q. Nữ Đầu Tộc Đạo Melbourne Phạm Thị Nhi, được CTS Lê Kim Xum giúp đỡ, đã mở lụa đỏ che Long Vị. Lụa đỏ che Bài Vị của chư tiên linh nam nữ trên bàn thờ hai bên, sau đó cũng được lấy xuống. Lễ Vụ Điện Thờ lên nhang đèn cho toàn Đạo và quan khách lần lượt vào bái lễ Đức Phật Mẫu và chư tiên linh nam nữ. Trong khi mọi người tham quan nội thất ngôi Điện Thờ, HT Lý Phước Hùng đã thay mặt Châu Đạo Victoria báo cáo diễn tiến xây cất, tuyên dương và cảm tạ những mạnh thường quân, Chức Sắc, Chức Việc và đồng đạo gần xa đã hỗ trợ công sức và tài chánh giúp Châu Đạo kiến tạo thành công ngôi thờ Đức Mẹ. Lời cảm tạ nhấn mạnh công lao đặc biệt của vị đạo tâm Võ Hoàng Đệ, một thợ chánh và của Hiền Tỷ Tân Dân Nguyễn Thị Hồng Hoa, người bỏ thời gian mua sắm từ khí dùm Châu Đạo.

Đúng 6 giờ chiều thì Đàn cúng Đức Phật Mẫu bắt đầu, do nguyên Q. Nữ Đầu Tộc Đạo Melbourne Phạm Thị Nhi chứng đàn và dâng sớ. Sau Đàn cúng, toàn đạo thành kính tụng Di Lạc Chơn Kinh và Kinh Cứu Khổ.

Việc ẩm thực do HT Hồ Thị Út phụ trách với món phở chay đặc biệt và nhiều món phụ của đồng đạo đóng góp.

Sau giờ thọ trai là phần trà đàm. Tiên Sĩ Mai Thanh Truyết đã ca ngợi tinh thần vì Thầy vì Mẹ của đồng đạo Victoria, trong vòng chưa đến 1 năm mà đã thiết lập đầy đủ ngôi thờ của 2 Đấng Phụ Mẫu Vạn Linh rất uy nghi và trang trọng. Chủ Tịch Cộng Đồng Liên Bang Úc Châu, ông Nguyễn Văn Bon nói lên lòng kính nể không khí quá long trọng và cung kính mà toàn Đạo đã dành cho Đức Phật Mẫu. Tất cả ý kiến của đồng đạo tiếp theo nói chung đều bày tỏ niềm tin rằng sau khi tạo Điện Thờ cung thỉnh Đức Phật Mẫu giáng ngự, Mẫu Ân sẽ tạo nên sự hòa hiệp giữa con cái của Người. Những ý kiến ấy không phải phát xuất từ sự mê tín mà đồng đạo căn cứ vào sự thật là dù có sự ngăn cản từ tinh thần cục bộ, đồng đạo từ các đơn vị Đạo khác đã tề tựu chung hiệp cùng Châu Đạo để hầu lễ An Vị Long Vị Đức Phật Mẫu.

Đã lâu lắm rồi, nơi Victoria, mới có một cuộc lễ trong Đạo Cao Đài có trên 100 người nhiệt tâm tham dự.

HT Lý Phước Hùng tường thuật

TRONG SỐ NÀY	
1*- Tường thuật Lễ An Vị Long Vị Đức Phật Mẫu tại Điện Thờ Phật Mẫu Victoria, Úc Châu	1
2*- Vài Hình ảnh Lễ An vị	4
3*- Đức Hộ Pháp thuyết Đạo	13

VÀI HÌNH ẢNH LỄ AN VỊ

ĐỨC HỘ PHÁP THUYẾT ĐẠO

Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo tại Đền Thánh đêm 29 tháng 05 năm Kỷ Sửu

1*- THÊ PHÁP THIÊN ĐẠO

CAO ĐÀI GIÁO LÀ CỨU KHỔ.

Đêm nay Bàn Đạo thuyết Thê Pháp Thiên Đạo Cao Đài. Kỳ trước Bàn Đạo và toàn con cái Đức Chí Tôn đã rủ nhau tự soát lại cái kiếp sống của mình đặng thấu đáo hành tàng cả chơn tướng của mình, phải thế nào đối với Càn Khôn Vũ Trụ, đối với kiếp sống. Tương cả mỗi người chúng ta đều có trí định cái nguyên do căn bản của sự sống mình, cũng như Bàn Đạo đã tự soát nơi giảng đài này bữa hôm trước đó vậy.

Chúng ta đã thấu đáo cả chơn truyền của Đức Chí Tôn các huyền vi bí mật cơ tạo đon đon càn khôn vũ trụ, nó có ba điều trọng yếu là:

- 1.- Cái kiếp sanh của ta theo như chơn truyền Đức Chí Tôn các chơn linh đến tại mặt thế này hay là các địa giới trong Càn Khôn Vũ Trụ, cốt để trả quả kiếp của mình, hoặc mình đã tạo căn quả, vì trong con đường tấn hóa chơn linh của mình không đủ mực thước để điều khiển khối nguơn linh yếu ớt, không đủ quyền duy chủ mà phải phạm thêm tội tình oan nghiệt.
- 2.- Đến đặng tìm tàng cái học lực của mình, học lực của mình là điều mình muốn biết cả kiếp căn của mình, nếu không biết cũng đeo đuổi theo tìm tàng theo cho biết cả cơ quan bí mật tạo đon.
- 3.- Là nên lập vị cao thẳng hơn nữa tức nhiên theo cơ Tạo Đon Càn Khôn Vũ Trụ về hữu hình cốt yếu để giúp cho các chơn linh tấn triển trên con đường Thiêng Liêng Hằng Sống.

Bàn Đạo có cho toàn thể chúng ta thấy căn sống của mình hằng phải nơi trái địa cầu 68 này mà thôi, mà các mặt địa cầu khác trong Càn Khôn Vũ Trụ cũng đều một khuôn luật ấy. Có nhiều trái địa cầu tấn triển cao hơn khuôn khổ kiếp sống của con người, có thể giảm bớt tội nhưng khuôn luật vẫn một mà thôi không có chi sửa đổi.

Chúng ta đã thấy mình sống, kiếp sống của mình như thế; Bàn Đạo đã cho toàn thể con cái của Đức Chí Tôn tự soát mình lại không có hạnh phúc chút nào hết. Thật sự ra đề mục chúng ta phải đi trong khóa học này của Đức Chí Tôn, đến đặng mở khoa mục cho hơn loại buổi này. Hay là mỗi lần các Đấng chơn linh cao siêu hơn nữa đến tạo Đạo, cốt yếu đến mở khoa mục cho các chơn linh thì khi chúng ta đã ngó thấy khóa này là khóa đầu tiên hết thảy trong đề mục B.

Khóa ấy riêng từ mức, mới khởi mức số một, chơn linh kia trong vật loại dĩ chí đến Phật vị; đề mục ấy chưa có vị Phật nào đoạt vị đầu cao siêu đi nữa cũng chưa giải quyết được. Chính mình các vị trong các vị Chí Linh Hằng Sống chỉ có một Đấng giải quyết đặng đề mục “khổ sanh” của chúng ta tấn triển là duy có Đức Chí Tôn mà thôi. Ngoài ra nữa không có vị Phật nào giải quyết đặng.

Đức Phật Thích Ca lập vị cầm quyền chương giáo nơi Cực Lạc Thế Giới, chính mình Ngài đem thuyết Tứ Khổ mà thôi, chính mình Ngài cũng không giải quyết được, chính mình Ngài không duy

chủ cái khổ ấy đang.

Ấy vậy, đề mục khổ là khổ Sanh, trước là khổ Sanh, rồi tới Lão, Bệnh, Tử. Sanh trước là sanh sống, sống là khổ. Hễ pháp luật nào làm giảm khổ của chúng sanh thì nó là chơn; pháp luật nào làm cho thống khổ chúng sanh thì nó là giả. Pháp luật đạo giáo nào mà không hữu ích gì cho cái khổ sanh của chúng ta thì không có giá trị gì hết.

Chúng ta quan sát coi các nền tôn giáo đã có phương giải khổ cho chúng sanh hay chẳng? Tại sao chơn, tại sao giả? Chính mình Đức Chí Tôn và các Đấng Thiêng Liêng cũng như chúng ta thấy các cơ quan trong Càn Khôn Vũ Trụ cốt yếu là phải phụng sự cho nhơn loại, cho Vạn Linh. Trái lại họ không phụng sự cho Vạn Linh mà lợi dụng Vạn Linh chớ không phải làm tội tở cho Vạn Linh. Hễ lợi dụng là không phải phương pháp giải khổ tức nhiên là giả pháp.

Quan sát lụng lại các nền tôn giáo, chúng ta thấy không có phương pháp nào để giải khổ chúng sanh mà bất quá chỉ là một lý thuyết mơ mộng mà thôi.

Giải khổ cái sống cái đã.

Chúng ta thấy trong các nền tôn giáo bây giờ có nền tôn giáo nào phụng sự cho chúng sanh không? Có nền tôn giáo nào làm tội tở cho chúng sanh đang giải khổ cho chúng sanh hay chẳng? Quan sát coi. Chưa có!

Chúng ta ngó thấy, chúng ta có một điều tức cười hơn hết là họ ngồi gõ mõ đánh chuông mà họ lại nói là giải khổ cho chúng sanh.

Sanh trước cái đã, là mục thước đi từ khuôn khổ của nó nếu nói phi lý không quan sát được, không thể công nhận được, nhưng đương nhiên chúng ta đã thấy gì?

Bần Đạo đã thuyết kỳ rồi cái pháp luật của Thiên hạ là họ đã xu hướng theo “Tứ Diệu Đế” của Đức Phật Thích Ca. Họ dong rui theo Tứ Diệu Đế để giải khổ cho chúng sanh là: Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Họ thi hành trong khuôn khổ quyền pháp của họ mà thôi.

1/- Sanh, họ lập nhà Bảo Sanh đang giải khổ cho sự sống.

2/- Lão, họ lập ra cơ quan Dưỡng Lão để nuôi kẻ già, kẻ yếu.

3/- Bệnh, họ lập ra nhà thương khắp nơi cả thảy trên mặt địa cầu này biết bao nhiêu nhà thương để chữa bệnh cho đời.

4/- Tử, họ cũng làm Âm công, cũng bốc thí, cũng làm phước vậy, nhưng có một điều là họ bốc thí chớ không phải phụng sự. Họ lấy của người này đem cho người kia chớ không phải phụng sự cho nhơn loại.

Còn Đạo Cao Đài Đức Chí Tôn đến biểu chúng ta làm gì? Biểu chúng ta dùng cả xác thịt, trí não, tâm hồn, làm Thánh Thể cho Ông, làm đầy tớ cho cả con cái của Ông, đó mới là thuyết giải khổ vậy. Chính mình Bần Đạo cầm quyền Hội Thánh đem vào khuôn khổ luật pháp ấy thế nào?

Buổi ban sơ Bần Đạo lấy cả pháp luật làm chuẩn thẳng, chỉnh đốn cả cơ quan chính trị của đời là: Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Bần Đạo lập nhà thương, nhà dưỡng lão, nhà bảo sanh là cốt yếu chỉnh đốn thân sống trong khuôn khổ mục thước, tức nhiên họ giúp cho nhau trong khuôn khổ Đạo Đức. Tức nhiên họ có cả cơ quan làm cho buổi thống khổ loạn lạc phải tiêu hủy.

Cơ quan Đạo Cao Đài cốt yếu chỉnh đốn nhơn quần xã hội tăng tiến trong khuôn khổ nhơn luân,

nhơn đạo để trong tâm não họ đặng họ tương trợ nhau họ xúm nhau trong một nhà để giúp nhau về mặt tinh thần.

Bây giờ Bịnh, Tử cũng thế, về mặt xác thịt chuyển cả cơ quan Thế Đạo, cốt yếu để giải khổ chúng sanh về sự sống đối với Sanh, Lão thì chúng ta đã lập thành đại gia đình; như thân này khi già rồi còn em, còn bạn, còn con, còn cháu, một đại gia đình càng ngày càng lớn hơn nữa. Giờ phút này có hai triệu người chứ không phải như trong buổi tạo Đạo. Chúng ta dầu sống đi nữa cũng không phải cô độc khi chúng ta phụng sự trong Thánh Thể Đức Chí Tôn tức nhiên phụng sự cho Ngài. Tuổi già chớ tinh thần không già, không buổi nào chúng ta già hơn Đức Chí Tôn, nhờ làm tôi mọi cho nhỏ, lớn làm tôi mọi cho lớn, già làm tôi mọi cho già. Không buổi nào thấy cái già cái khổ cho chúng ta tức nhiên giải khổ rồi đó vậy.

Sanh, Lão không phải khổ cho chúng ta, mà nó là một cơ quan giúp cho đời được lịch duyệt. Bịnh, Tử không phải khổ cho chúng ta, mà nó là cơ quan giúp ta đoạt Thiêng Liêng vị. Bịnh Tử, bịnh chúng ta làm gì chúng ta bịnh, tại số chết của chúng ta, tại khối sanh quang của ta hết lực mà thôi.

Kiếp sanh này làm tôi cho người, dầu cho có bỏ xác hay chết là cùng. Mạng sống kiếp sanh của mình do quyền Đức Chí Tôn định liệu, thì sợ gì cái chết; trái ngược lại thiên hạ sợ chết là khổ mới chết, còn chúng ta không sợ chết vì chết là cơ quan giải thoát đó vậy.

Giờ phút này người tu là đem thân làm nô lệ cho nhơn loại, rồi có vui sướng gì với kiếp sanh mà cần sống. Giá trị cái sống của ta khác hẳn hơn thiên hạ tưởng tượng, mà tưởng tượng cái chết của ta là buổi nghỉ ngơi, buổi hết cực; cái chết ấy chẳng phải do mình mà do nơi Đức Chí Tôn định là tới buổi Đức Chí Tôn nói các con đã làm xong phận sự, Thầy cho con về.

Giờ phút này chúng ta đương ở Đền Thánh của Ngài đây, đương phụng sự cho Ngài đây, thì cái sống chết của chúng ta không còn giá trị gì đối với chúng ta nữa, và trong Tứ Khổ không còn giá trị gì đối với chúng ta nữa: Ấy vậy, “Tứ Diệu Đế” tức nhiên bài học, bài thi, của đề mục khổ duy có Đạo Cao Đài giải quyết nó, đánh mất nó, làm cho nó không còn giá trị chi nữa, tức nhiên chính mình và toàn cả con cái của Đức Chí Tôn hay tương lai tôi nữa cũng vậy.

Chúng ta trọn hiến thân làm Thánh Thể cho Ngài mà ta sống cho mình chớ không phải sống cho Ngài là không đúng. Sống không phải sống cho mình mà chính là sống cho Ngài vì chính mình đem trọn cái sống ấy dung nạp cho Ngài, mà tưởng tượng ta khổ thì tức nhiên Đức Chí Tôn khổ còn gì. Ông không có khổ, mà lại sống vinh diệu quá. Ta lại gặp thời kỳ này may duyên gặp được một cảnh sống lạ thường, sống về Thánh chất, sống về Thiêng Liêng, sống về Càn Khôn Vũ Trụ, sống về Trời Đất, sống dường ấy mà gọi là khổ sao đặng.

Ấy vậy, Chơn Pháp thuộc về Thể Pháp của Thiên Đạo Cao Đài ngày nay có lẽ phù hợp với tinh thần nhơn loại hơn các nền tôn giáo khác; có lẽ, nhưng chúng ta đừng ý mình. Mỗi ngày thường tự hỏi mình coi làm vừa sức của mình chưa? Làm vừa sức của Đức Chí Tôn biểu mình làm hay chưa? Sống của mình có vừa với cái sống của Đức Chí Tôn hay chưa? Nếu chúng ta đủ tinh thần, đủ trí não và đủ năng lực để thay thế cái sống của Đức Chí Tôn thì “Tứ Diệu Đế” của Đức Phật Thích Ca để tại mặt thế gian này không có nghĩa lý gì và giá trị gì đối với chúng ta hết.

Thể Pháp của Đạo Cao Đài chủ về sống mà đánh tiêu cả sự khổ tức nhiên đánh tiêu cả Thể Pháp. Thể Pháp đánh tiêu được thì sẽ đánh tiêu Bí Pháp được.

2*- Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh đêm 4 tháng 06 Năm Kỷ Sửu **SỰ LIÊN HỆ GIỮA THỂ PHÁP VỚI BÍ PHÁP LÀ PHỤNG SỰ VẠN LINH,** **THÌ ĐẠT VỊ THẦN THÁNH TIÊN PHẬT.**

Đêm nay Bản Đạo thuyết Bí Pháp có liên quan đến Thể Pháp, nói rõ là cái luật Đạo có liên quan đến luật Đòi đó vậy. Và chẳng chúng ta đã ngó thấy cái cơ quan Tạo Đoan Càn Khôn Vũ Trụ là cơ quan Đức Chí Tôn để phụng sự cho Vạn Linh, cái chơn pháp nó vẫn vậy.

Bản Đạo có thuyết về thuyết ấy, Bản Đạo nói đất phải hy sinh đặng phụng sự cho cây, tức nhiên là thảo mộc. Cây phải hy sinh đặng phụng sự cho thú, tức nhiên nó phải hy sinh đặng nuôi thú, mà loài người đứng đầu trong loài thú chớ không có chi khác nữa. Vì cơ cho nên cổ luật lại buộc thú phải hy sinh phụng sự cho người, phụng sự không đi quá sức, hy sinh đặng nuôi loài người. Bởi vì lẽ làm hiểu về chơn pháp ấy mà nhơn sanh đã thực nhục (ăn thịt).

Giờ tới một mức nữa người phải hy sinh đặng phụng sự cho Trời. Chắc là cả thầy đều nhớ cổ luật của Thượng Cổ khi tế Trời họ đem người ra họ giết, rồi họ thiêu như con thú kia vậy. Con người có luật ấy một thời hạn cũng khá lâu. Khi dùng người làm tế vật đặng hiến cho Đức Chí Tôn nếu Bản Đạo hiểu theo các Đạo Sử thì đã có gần 40.000 năm về pháp luật ấy; thử nghĩ coi các nhơn mạng buổi nọ đã đem làm con vật hiến cho Đức Chí Tôn nhiều lắm rồi vậy. Mới đây chừng lối 6.000 năm đời của Jacob, theo Đạo Luật của Hébreu tức nhiên luật của Do Thái phải giết vật để tế Đức Chúa Trời, luật đó tới nay có lẽ vẫn còn đó vậy.

Đức Chí Tôn có đòi hỏi chẳng ? Không, tôi dám chắc không, vì chính mình Ngài tạo cho Vạn Linh, chính mình Ngài làm tôi tớ cho Vạn Linh và phụng sự cho Vạn Linh, có lẽ đâu Ngài đòi nhơn loại phải làm con Tế vật tế cho Ngài. Bao giờ chúng ta cũng thấy luật phụng sự cho Vạn linh đi từ vật loại đến nhơn loại.

Chúng ta thấy việc của con Ong, con Mối. Con Ong Chúa thật sự ra phụng sự đầy dẫy hơn hết, đứng đầu hơn hết, vì làm chúa nên phải có nhiều phụng-sự, nó phải chịu sanh sản, làm giống nòi nó sanh sản mãi mà thôi cũng như thượng cổ trước lối 150 ngàn năm và trước nữa thì loài người cũng vậy. Đạo Pháp trong Phật Giáo để lụng lại các Đấng duy chủ của các sắc dân, chủng tộc do tiếng Phạn gọi là “Ma Nu” cũng một kiểu vở con Ong, con Mối. Con Mối chúa phụng sự cho cả một ổ Mối hơn ai hết, bởi vì chính mình con Mối Chúa đã sản xuất chủng tộc của loài Mối.

Chúng ta thấy lụng lại một triều chính của xã hội nhơn quần đã lập quốc, tức nhiên lập một nền chính trị tương liên, một quốc gia vô trong một khuôn khổ của một quốc thể, một văn hiến đều chịu một luật pháp ấy, mà luật pháp ấy muốn thi hành thì phải có triều chính. Thật sự ra triều chính nhà Vua phải phụng sự cho quần linh, tức nhiên phụng sự cho lê dân. Một mình Ông phụng sự cho toàn thể lê dân không thể được nên phải lập triều chính, từ Tể Tướng dĩ chí cho tới bực hạ quan. Chánh trị một quốc gia là thay thế hình ảnh cho Vua đặng phụng sự cho lê dân mà thôi.

Chúng ta ngó thấy trong vật loại như con Mối Chúa, con Ong Chúa cũng làm chúa, cũng phụng sự. Trong phụng sự kia cũng lập một triều chính đặng có phương pháp phụng sự cho nó. Nhà Vua cũng vậy, lập triều chính đặng biến thân cho muôn ngàn triệu, đặng phụng sự cho toàn thể lê dân. Mối Chúa cũng vậy.

Bây giờ Đức Chí Tôn phụng sự cho Vạn Linh toàn cả trong Càn Khôn Vũ Trụ, Ngài đã dùng cái gì? Ngài dùng phương pháp phụng sự Vạn Linh là lấy Đời, lấy Vạn Linh phụng sự cho Vạn Linh. Chúng ta ngó thấy Đức Chí Tôn nuôi cây, nuôi thú; thú để phụng sự cho người. Ngài dùng căn bản đó để phụng sự cho Đời, cũng như Nhà Vua dùng lê dân lập triều chính đặng phụng sự cho lê dân.

Đức Chí Tôn ngày giờ này đến lập Đạo muốn phụng sự cho cả toàn nhơn sanh mặt địa cầu 68 này, Ngài phải làm thế nào? Ngài cũng phải mượn loài người phụng sự cho Ngài. Ngài phải dùng loài người đặng làm Thánh Thể cho Ngài là lập triều chính của Ngài. Chúng ta ngó thấy Đức Chí Tôn đến lập Đạo; lập Đạo phải lập Hội Thánh đặng phụng sự cho Vạn Linh trên mặt địa cầu 68 này. Chúng ta ngó thấy cái quyền rồi, ban cho cái quyền luật định phụng sự, vì phụng sự ấy mới làm Chúa như con Ông kia, con Mối kia vì phụng sự mới làm Chúa. Ông Vua cũng vì phụng sự cho dân mới làm Vua; Bây giờ Đức Chí Tôn vì phụng sự cho Vạn Linh mới làm Trời.

Ngài phải lập Hội Thánh tức nhiên Ngài lập Thánh Thể của Ngài. Triều chính tức nhiên Thánh Thể của Ngài chớ không có gì lạ. Muốn cho Hội Thánh cầm quyền thống trị đặng phụng sự cho Vạn Linh, Ngài phải lập triều chính, triều chính là ngôi Thần, Tiên, Thánh, Phật đó vậy. Ngài lập Thánh Thể cũng như thế ấy; vì có cho nên chúng ta ngó thấy Thánh Thể Đức Chí Tôn tức nhiên Hội Thánh có đủ các phẩm Thần, Thánh, Tiên, Phật tại thế này.

Không có cái chi mà chúng ta cầu muốn hay là dùng công

nghiệp mà người không trả không bồi thường. Vì Ngài đã mượn chúng ta làm Thánh Thể cho Ngài đặng Ngài phụng sự cho Vạn Linh thì Ngài phải trả, phải bồi thường; nếu muốn cho người ta theo thì phải lập vị cho họ, thì họ mới theo.

Đức Chí Tôn đến ký hòa ước với loài người như là dân tộc Việt Nam trước cái đã: Mấy người làm Thánh Thể cho tôi, đặng tôi phụng sự cho Vạn Linh, thì tôi sẽ lập vị Thần, Thánh, Tiên, Phật lại cho mấy người. Nếu các người chịu thì ký hòa ước với tôi, kể các người làm tôi cho con cái của tôi cho vừa sức của tôi muốn, hay vừa ý của tôi định thì tôi sẽ trả lụng lại là lập ngôi vị cho mấy người trong Thánh Thể ấy. Tôi đã định phẩm vị Thần, Thánh, Tiên, Phật, tôi đã lập vị sẵn cho mấy người, mà mấy người đoạt được tại mặt thế này, tới chừng về cõi vô hình tôi không chối cãi gì hết, trái lại còn trả hơn khi chúng ta phụng sự cho Vạn Linh tại mặt thế này nữa là khác.

3*- Đức Hộ Pháp Thuyết Đạo Tại Đền Thánh đêm 8 tháng 06 Năm Kỷ Sửu **BÍ PHÁP CỦA CAO ĐÀI GIÁO LÀ GIẢI THOÁT**

Đêm nay trước khi Bàn Đạo thuyết Bí Pháp chơn truyền của Đạo, tương liên Thể Pháp của Đạo thế nào, trước khi thuyết Bàn Đạo nhắc lại nữa, nhắc một điều cần yếu cho cả thầy đều nhớ, nhớ để đi theo trước khi tinh thần Đạo Đức kia chỉ dẫn chơn pháp Càn Khôn Vũ Trụ cốt định cho loài người có hiện diện tại nơi thế này đặng phụng sự cho Vạn Linh, mà cũng là dẫn đạo cho Vạn Linh.

Phụng sự đặng dẫn đạo cho Vạn Linh, ấy vậy chơn pháp có ảnh hưởng là quyết định thiệt phận của loài người là phải phụng sự mà thôi. Hễ không phụng sự tức nhiên là vô Đạo, mà vô Đạo thì không thể gì đoạt được cơ giải thoát hết.

Bàn Đạo đã chỉ rõ tương quan của luật pháp Đời cốt yếu nương theo” Tứ Diệu Đế” tức nhiên Tứ Khổ, đặng rồi thiên hạ dầu quốc gia xã hội nào cũng kiếm phương bợ đỡ tinh-thần loài người hay

là toàn dân trong nước đăng lập vị của mình.

Thật sự ra, nói rằng: Họ đã tạo dựng đạo giáo đăng phụng sự cho dân, nhưng thật sự đi trong đường nào ? Lấy tinh thần cứu khổ của đạo giáo mà kỳ trung họ không phụng sự quốc dân, chỉ tạo quyền cho họ mà thôi, tức nhiên họ không phải vì sở định cứu khổ mà đến để lập quyền cho vững chắc. Nhưng đạo giáo chúng ta thì khác.

Đạo giáo chúng ta buộc phải định phận mình là giải khổ tức nhiên phải làm thế nào cứu vớt quần linh cho khỏi “Tứ Diệu Đế” tức nhiên Tứ Khổ của kiếp sanh đó vậy. Hai cái tinh thần ấy dầu trong hành tàng cũng vậy, vẫn khác hẳn với nhau vì có cho nên Đạo với Đòi không có bao giờ tương đắc với nhau đăng. Bản Đạo nói Đạo không phải giành quyền, mà chỉ tạo Đạo đăng định phận mà thôi.

Bên kia họ cho rằng: Đạo giành quyền của họ, trái hẳn chúng ta vẫn thường thấy, chính mình Đức Phật Thích Ca đến khi Ngài có quyền, chính cha của Ngài còn tranh giành cái quyền ấy. Về quyền hành có điều khó giải quyết hơn hết là; cả tinh thần chúng sanh, cả thầy đều biết rằng Đạo phải phụng sự cho nhơn loại, vì đây mà bên Đòi dầu thế nào đi nữa bắt quá là lòn con mắt đăng cho người ta theo, chớ không phải như bên Đạo phải phụng sự. Bởi có cho nên mới dục ra tấn tuồng giành quyền với nhau là vì chỗ đó.

À ! Bây giờ Bản Đạo nói rõ phải ra phụng sự đăng giải khổ tức nhiên giải quyết “Tứ Diệu Đế” của Đức Phật Thích Ca đã để nơi mặt địa cầu này.

Bản Đạo thuyết cả Bí Pháp Đạo Giáo có liên quan mật thiết với Thể Pháp rồi cả thầy đều nghĩ từ thử đến giờ, Bản Đạo buộc phải đi cúng, phải hành Đạo là thế nào, không phải buộc mấy người mà Bản Đạo hưởng một quyền lợi gì riêng hết, mấy người suy đoán chơn pháp rồi mấy người mới biết. Bản Đạo vì phận sự muôn cho con cái của Đức Chí Tôn tạo cơ giải thoát nên mới buộc gắt gao như vậy thôi.

Vả chẳng trong chơn pháp, con người nơi mặt thế này có ba điều.

- 1.- Hoặc là phải trả quả kiếp xuống tại mặt địa cầu này để trả.
- 2.- Hoặc muốn học hỏi thêm, muốn tấn hóa tới nữa về phương lược địa vị tinh thần của mình còn thiếu kém, học thì đến mặt địa cầu này đăng học.
- 3.- Các vị đã được địa vị cao siêu nơi cảnh Thiêng Liêng Hằng Sống đến mặt địa cầu này đăng lập vị mình thêm cho đăng cao trọng.

Ba điều ấy muốn đoạt được thì phải phụng sự Vạn Linh mới được. Bản-Đạo thuyết tới con cái của Đức Chí Tôn sẽ ngó thấy Đức Chí Tôn không dùng quyền Chí Tôn của Ngài. Ngài đến đăng lập quyền cho con cái của Ngài mà thôi, không phải đến lập quyền hành hoặc bảo vệ con cái của Ngài, Ngài không thể gì để cho con cái Đức Chí Tôn lạm quyền đăng.

Cơ quan giải thoát là phụng sự, dầu cho quả kiếp mà đến cũng vậy; dầu cho vì học hỏi mà đến cũng vậy; dầu cho lập vị mà đến cũng vậy. Chúng ta phải phụng sự cho Vạn Linh mới được, trong phụng sự ấy chúng ta không biết chúng ta bị quả kiếp nơi nào, người nào, nhưng nhờ phụng sự ấy mà mình gặp được người mình muốn trả nợ tiền khiên, biết đâu nhờ hồng ân Đức Chí Tôn định cho mình gặp đúng người để đăng trả. Tóm lại, cũng phải phụng sự mới có.

Bây giờ về học hỏi thì chúng ta muốn gì ? Muốn biết mọi điều về huyền vi cơ tạo, muốn biết cho đăng thì phải phụng sự cho Vạn Linh mà thôi. Rồi trong phụng sự ấy nó sẽ chỉ điều cho chúng ta

muốn biết mà lập vị, và có gì hơn thay thế cho Đức Chí Tôn mà phụng sự cho Vạn linh lập vị ấy không thể gì ai chối cãi được.

Muốn làm cho đặng như Đức Chí Tôn đã làm ta phải làm gì ? Ngài biểu chúng ta hiến ba món báu trong mình chúng ta là Tam Bửu.

- 1.- Xác thịt
- 2.- Trí não
- 3.- Linh hồn

Tức nhiên thân thể và phàm thể của chúng ta, Đức Chí Tôn biểu ta hiến cho Ngài đặng Ngài phụng sự cho Vạn Linh.

Chúng ta thấy gì ? Mỗi ngày ta kêu Đức Chí Tôn làm chứng, kêu tam giáo làm chứng, giờ phút này con nguyện dâng cả xác thịt, trí não và linh hồn của con cho Thầy đặng Thầy làm lợi khí mà phụng sự cho Vạn linh. Hễ dâng rồi còn gì của mình nữa, có trả nợ tiền khiên chớ không có tạo nữa; nếu có tạo mà giờ phút này mình đến Đền Thánh này đây, ngồi trong lòng của Đức Chí Tôn đứng trong phần tử Thánh Thể của Ngài tình cờ mình bị quả kiếp gì xảy đến, mình không biết, vì thân thể mình không biết duy chủ nữa mà chính Đức Chí Tôn duy chủ, vì mình giao cả thân thể mình nơi tay Đức Chí Tôn thì mình không còn biết gì nữa. Ngày kia mình có thể nói mỗi hành tàng của con làm, con đã tạo, con giao cả trong tay Đại Từ Phụ, quyền hạn xử định do nơi tay Thầy chớ con không biết.

Mình giao cả hình hài đó cho Ngài xử dụng, nếu sự thật có gì không hay xảy tới cho mình, mình không hiểu, mình giao cả thân thể mình cho Đức Chí Tôn đặng Đức Chí Tôn phụng sự cho vạn linh quyền xử dụng ấy do Đức Chí Tôn quyết định, mình đừng làm trái với mặt luật của Ngài định.

Ấy vậy, mỗi ngày từ mơi tới trưa, đến chiều, từ chiều đến khuya, từ khuya tới sáng, mình vô Đền Thánh kêu Đức Chí Tôn, kêu Tam Giáo và các Đấng Thiêng Liêng mà phân chứng trước. Thân tôi không còn của tôi nữa, tôi đã hiến cho Đức Chí Tôn làm tôi tớ cho Vạn Linh thay thế cho Đức Chí Tôn, giờ phút đó chúng ta không biết tội nào chúng ta đã làm đâu có tội mà chúng ta không làm điều gì thêm nữa thì quả kiếp ấy tiêu diệt, cơ quan giải thoát chúng ta đoạt không thể gì định tội được. Đức Chí Tôn biểu chúng ta không phải là chúng ta; mà chúng ta không phải là chúng ta thì quả kiếp ấy không phải là của chúng ta tức nhiên ta đã đoạt cơ giải thoát. Quyền ấy chính của ta chớ không phải của Đức Chí Tôn. Lấy quyền của ta mà cho ta, mình đã định quyền cho mình, chớ không phải Ngài định; Ngài định cho có quyền giải thoát, quyền Thiêng Liêng không có tạo, chính ta tạo quyền giải thoát đó do nơi ta mà thôi.¹

**ĐỌC VÀ CỔ ĐỘNG
BẢN TIN THẾ ĐẠO**

EMAIL: bantthedao@comcast.net

1- Trích trong Quyển “ Con Đường Thiêng Liêng Hằng Sống - Bí Pháp - Phương Luyện Kỹ đặng vào Con Đường Thứ Ba Đại Đạo “ Trang 191-202, Ban Thế Đạo Hải Ngoại xuất bản tại Hoa Kỳ, tháng 4-2012.